

Nr. 1 * Februar 1956 * 39. årgang

Rige-speiderne

Bladet „**PIGESPEJDERNE**“
udgives af *Det Danske Pigespejder-*
korps.

Redaktion:

Fru Annesofie Hermann,
Ellemosevej 89, Hellerup.
Telf. G c 1105.

Ekspedition:

Korpskontoret,
Lundsgade 6, København Ø.
Postgiro 86 000.

Bladkontingent og bestillinger sendes
fra troppene til Lundsgade.

Bladet kan af andre abonnenter be-
stilles gennem postvæsenet og koster
kr. 4,00 pr. år.

I redaktionen:

tegner Thora Lund,
frk. Kamilla Christensen,
fru From Petersen,
fru Jytta Rex Christensen
og 4 „Bladlus“.

*Læs grundigt i hvert blad Tinkas Tur-
nerings-Tips! Tinka har som nytårsforsæt
sat sig det mål — dag for dag at opøve råd-
snarhed og sund fornuft! Hun går ud fra,
at det får hun i hvert fald brug for på
Hylkedam. Følg derfor*

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKAS TURNERINGS-TIPS!

Ingen træk i skorstensrør —
Tinka kler sig lidt bag øret.

Dog — med tanken i sit ho'de,
når hun frem til en metode,

der kan luft i røret sende.
Ja, enhver må da erkende:

Korpsturneringen

I Førerbladets december-nummer
læser vi:

Efter ønske fra flertallet af de divi-
sionschefer, som deltog i divisions-
chefsmodet på Nyborg Strand den
19.—20. november, er der sket føl-
gende ændringer og tilføjelser i de
bestemmelser vedrørende korpstur-
neringen, som stod på side 108 i Fø-
rerblad nr. 9, 1955.

Til turneringen, som finder sted på
Det Danske Spejderkorps' førertræ-
ningssted, Hylkedam pr. Gelsted, Fyn,
må de udpegede troppe sende et tur-
neringshold, som gerne må være en
patrulje, men som ikke *behøver* at
være det.

Et turneringshold skal bestå af 6
medlemmer + 2 suppleanter.

Suppleanterne skal med til Hylke-
dam, men kommer til at ligge i en lejr
for sig selv.

Den sammenlagte alder af holdets
6 medlemmer: højst 86 år pr. 1. aug.
1956. Ingen af holdets medlemmer
må være fyldt 17 år den 1. aug. 1956.

Suppleanterne må ikke være fyldt
15 år den 1. aug. 1956.

Lejrkontingentet for turneringslej-
ren bliver 35 kr.

Rådsnarhed og sund fornuft,
gav i røret godt med luft!

Indere fra et hungerdistrikt

Kære spejdere!

Sidste år kaldte vi på alle patruljerne i Det Danske Pigespejderkorps og bad dem slutte op om Unescos store kuponplan.

Og I svigtede ikke!

Danske pigespejdere samlede så mange tusinde kroner sammen, at deres arbejde nævnes med respekt og hæder i mellemfolkeligt Samvirkes kontorer, hvorigennem kuponpengene går ud i den store verden.

Og fordi I har bevist, at I kan tage en torn, når det gælder, kalder vi på jer igen.

Hør her, hvad de fortæller fra „Bellispatruljen“ i Anc Dams trop i Nørre Sundby:

„Vi har hørt fra Haiti, for derover sendte vi de penge, vi havde fået ind til kuponarbejdet. Vi fik brev allerede halvanden måned efter, at vi

havde skrevet. Pengene er efter vort ønske blevet brugt til en Røde-Kors-kasse og givet til arbejderne, som uddannes på Haiti.

Pengene fik vi ved at sælge de mærker, vi fik fra København.

I brevet fra Haiti fortæller de en masse om hjælpearbejdet, der gøres på Haiti. Vi har også fået en flot bog med masser af billeder derovre fra og beretninger om de arbejderskoler, som er oprettet. Selvom vi ikke synes, 35 kr. er meget, så kan vi mærke, at de er taknemmelige, og selv er vi glade over, at vi har været med at hjælpe i Unesco's store arbejde.“

Ja, sådan skriver de norden for Limfjorden. Også din patrulje kan få brev ude fra verden. Også I kan være med i det vældige hjælpearbejde, der er i gang for at hjælpe mennesker i nød.

Se engang på billedet på forrige side. Har du nogensinde tænkt over, hvordan det kunne være, at du skulle have lov at leve i et land, hvor der var mad nok, mens en trediedel af verdens befolkning skal sulte? Måske skulle du det for at lære at give af din overflod og derigennem lære at være et medmenneske.

Se også på billedet på denne side. Det er en arabisk flygtningelejr, nej, det er ikke en korpslejr eller en militærlejr, — det er et sted, hvor mennesker har boet stuvet sammen i årevis, de ved ikke, hvor de skal hen i morgen, de ved ikke, om de måske næste år stadig bor her, gamle og unge, voksne og børn stuvet sammen i små lasede telte uden nogen fremtid. Også her er der brug for hjælp, — for medmenneskelighed.

*Tag et kort og skriv til
korpskontoret i København*

og få der et kuponhæfte med mærkater til en værdi af 35 kr. Samtidig får I en brochure, hvori I kan læse, om hvilke lande, man kan hjælpe gennem kuponplanen.

I bestemmer selv, hvem I vil hjælpe, og om I vil hjælpe som „Bellispatruljen“ med en Røde-Kors-kasse, eller med bøger eller med penge bare.

Mange penge kan i dag tjenes ved at samle aviser, det giver 14 øre kg. Gamle vinflasker og medicinflasker giver også godt.

Avertér en dag i jeres lokale avis, at den og den dag arbejder spejderne for at tjene penge til Unesco — og tilbyd jer så til tæppebankning, bornepasning, hoveddrengoring, hvad ved jeg hvad der er særlig brug for i jeres by? Brug en fridag på en god manér, tjen ind til Unesco! Jeg ved, at man i Oslo med stort held praktiserer sådanne hjælpedage, når der skal tjenes penge ind til hjælpearbejde af en art!

Sidste år solgte danske pigespejdere for 9000 kr. Unesco-mærker. Skulle vi prøve at nå det dobbelte i år?

Jamesofi

*Arabisk flygtningelejr ved
Tripolis i Libanon*

22. FEBRUAR - ALLE PIGESPEJDERES DAG!

Hvad er thinkingday mere end Lord og Lady Baden-Powells fødselsdag? Hvorfor kommer vi sammen i troppe og flokke og har en hyggelig aften sammen netop den dag? Og hvorfor får vi besked om at have en eller flere tiorer med? Herpå svarer med en hilsen direktøren for Alverdens Pigespejderes Kontor i London Dame Leslie E. Whateley:

Kære pigespejdere i Danmark.

Hvert år lægges der store planer for fremtiden, planer om opbyggelse, genopbyggelse, hjælp af enhver art til de lande, som på grund af krig, jordskælv, oversvømmelser eller andre katastrofer er ude af stand til at hjælpe sig selv på fode igen.

Vi har her på verdenskontoret liggende en lang liste over nødlidende i hele verden. I skal her få eksempler at høre: Grækenland havde et forfærdeligt jordskælv i april 1954. Fra thinkingday-fonden sendte vi hjælp til tæpper, soveposer og andre nødvendige ting.

I Korea undslap nogle pigespejdere fra krigen, og ved stadig at holde sammen fik de dannet et spejderkorps. De skrev til verdenskontoret, og der blev sendt en australsk træner ud til dem i nogle måneder. De bad om at måtte beholde hende i 2 år, men vi måtte desværre sige nej, da vi skal fordele hjælpen så ligeligt, som det er os muligt.

På Our Chalet havde vi en konference i maj om, hvordan seniorer bedst kunne blive tidssvarende og dække et eventuelt behov. Jeg kan fortælle en morsom episode derfra: Ved mødets slutning foreslog nogle, at man skulle finde en for de unge mere tiltalende uniform; sagen drøftedes frem og tilbage, og efter mange forslag kom en af pigerne ind i sort lægget nylon nederdel og stor hvid sweater med en bred rem rundt om livet, hvorpå der var hængt skurebørste, blæsebælg, hammer og andre nyttige geråd. Om halsen havde hun et stort rødt silketørklæde, og prikken over I'et var verdensuniformshatten med mærker fra hele verden samt grene og blade hængende ud over skyggen.

Dette kan synes et sidespring, men det har dog en direkte mening, nemlig at øst og vest mødes, det at de ser og oplever de samme ting, er af stor betydning og kan ikke en gang betales med penge.

Men tilbage til noden i verden, til flygtningelejrene, hvor familier er stuvet sammen i et eller to rum. Børnene lever her et trist liv. Vi har sendt tre trænere til forskellige lejre og fået voksne

*The good we do today becomes
The happiness of tomorrow.*

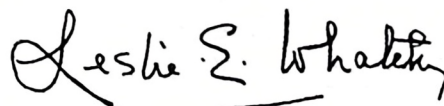
Hindu ordsprog

interesseret i det beskæftigelsesarbejde, der må til, skal de børn ikke forsumpe. Trænerne skal hjælpe flygtningene i forbindelse med spejdere fra det land, i hvilket flygtningene indtil videre er tvunget til at leve.

Nøden i verden i dag er så stor, at vi kunne blive ved i det uendelige: Arabien har ikke skoler nok eller hospitaler, man lever i telte. For at op- hjælpe spejderarbejdet i Arabien vil man gennem thinkingday fonden skaffe mulighed for oversættelse af Baden-Powells bog „Vær beredt“.

Eet sted har man travlt med at oversætte og digte de sange, som spejderne skal lære næste dag, andre steder skal man mægle, fordi drenge- spejderne ikke kan forstå, at pigerne også vil være med.

Derfor er det, vi er glade ved, når der er strømmet mange tiorer ind den 22. februar fra alle kanter af verden. Ja, vi skammer os ikke det mindste for at bede jer samle så mange ind, som I kan, for der er brug for dem så mange steder, og de går til en god sag. Og vi skal ikke bare den dag tænke venligt på de spejdere, vi kender i et nærliggende land, og som formentlig denne aften har det lige så festligt, som vi selv har det med lys på bordet og måske med en gryde fuld af cacao. Vor tanke skal gå længere bort: helt hen i egne, hvor man ikke alene ikke har lys på bordet denne dag, men hvor det også er et dagligt problem: hvorfra får vi i dag det daglige brød!

Direktor, The World Bureau

TOVE fortæller...

Vor udsendte korrespondent, Tove, fortæller her, hvordan Alverdens Pigespejders Dag fejres i London, hvor mange nationers pigespejdere mødes med Lady Baden-Powell.

Hver dag kl. 7 og 11 farer man til brevkassen for at fange et brev med dansk frimærke; men så en dag dumper der pludselig en lille konvolut ind med engelsk frimærke og en invitation til Thinking-day med the London Rangers.

Thinking-day skulle foregå i the Guildhall, som er en stor rigt dekoreret gammel hal.

For at komme dertil skal man mindst skifte med undergrundsbanen 3 gange, og når man har kørt den forkerte vej med bussen (venstrekørsel) et par gange, begynder man i horisonten at øjne en festligt oplyst bygning, masser af biler, og

rangers eller seniorspejdere både fra land, luft og sø dukker op fra alle verdenshjørner.

Der er en mærkelig spændt stemning over det hele, og mangt et hoved bliver mellem kl. 19 og 19,30 drejet mod uret og indgangen. Endelig! Dørene går op, og Lady Baden-Powell kommer ind meget smilende og meget glad. Efter rigtig engelsk mønster startede vi alle på: Happy birthday dear Chief-guide, og satte os derefter, for at Lady Cochrone, seniorspejdernes chef, kunne byde velkommen, og hun sagde til sidst: Vi behøver ikke at spørge, vi ved, at verdensspejder-

„Spejderbror, her er min hånd, fast vi kæden slutter —“

chefen vil tale til os. Dette var naturligvis trods alt andet festens højdepunkt, hvor man virkelig følte, at for hver sætning kunne man tage noget at gemme i sig selv.

„I skal bringe lykke til andre mennesker med glæde og solskin, I skal bygge videre på håbet og bringe de små spejdere op til at blive det corps d'elite, I selv er, for det er I jo, ikke — ikke?? På en ø i Syd-Afrika fejrede vi et år fødselsdag og havde inviteret alle pigerne, som tilhorte forskellige kaster. De så generte og hæmmede ud på grund af det, men da de først kom inden for havelågen, havde vi en vidunderlig tid sammen, og vi forstod, at vi horte sammen på grund af een ting: our guiding.“

Vi blev delt i fire hold, og halvdelen gik ned i

en iskold krypt, hvor vi fik iskold sodavand og sandwich.

Lady B.-P. ønskede at hilse på os *alle* sammen, så der bugtede sig en større midgårdsorm rundt i hele hallen. Da vi alle havde ønsket tillykke, begyndte aftenens sidste og smukkeste ceremoni. En ranger førte Lady B.-P. ned til midten af hallen, og alt imens de gik ned, slukkedes alle lys samtidig med, at vi tændte en lille lommelygte. Der i centrum stod en repræsentant for land-, luft- og vand eller sø-spejdere med en vogn, et skib og en flyvemaskine fyldt med de thinking-day-tører eller pennies, som skulle gå til hjælp til spejderarbejde i nye lande og til steder, hvor spejderarbejdet endnu kun er en spinkel spire.

Til slut stod vi allesammen samlet om eet: Vores spejderløfte, vores hymne og Vær beredt!

Tove

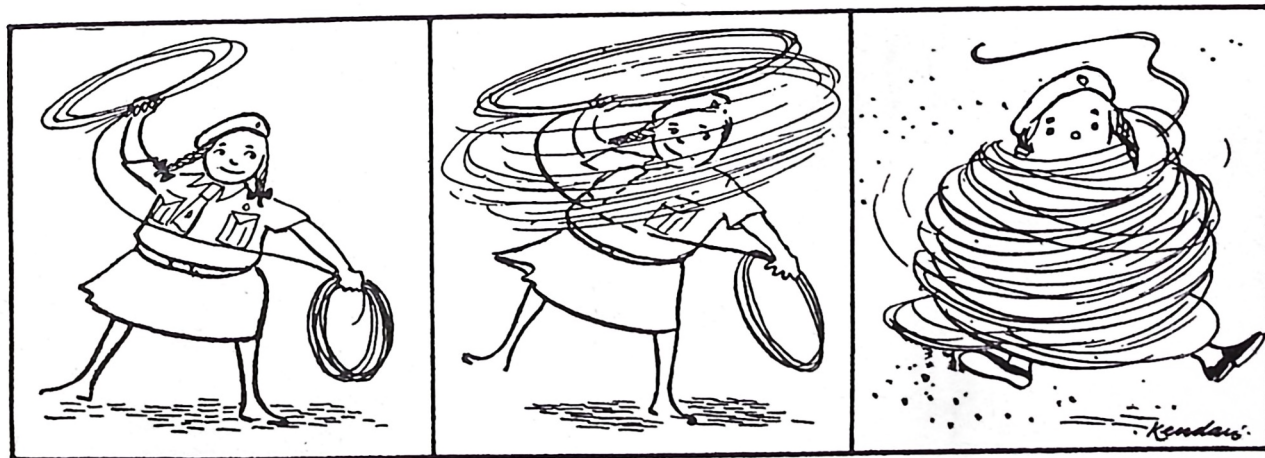
MÅ VI PRÆSENTERE...

Korpsets skatmester

GRETHE LYKKEBERG

kaldet Lykkepeter til afveksling fra søsteren Lykkeper, som hun kan ligne indtil forveksling.

På det ene billede ser du Lykkepeter sige: det går ikke an, vi bruger for mange penge, du må spare! — På det andet siger hun: vi finder på en udvej! og selvom det er dyrtid og trangtid og alting koster så meget — så er der da så mange glæder, som ingenting koster. At gå en tur i det fri f. eks., at synge en glad sang, at holde et godt patruljemøde.

FIRE THINKINGDAY-INTERVIEWS

Månedens interview er stillet i ens form til store spejdere i hele Skandinavien. Uheldigvis er de norske svar ikke nået frem, men her har I svar fra en svensk spejder, en finsk og to danske.

De svenske er ikke oversat, for de er ikke sværere, end at I kan forstå dem, når I ved, hvad spørgsmålene drejer sig om.

Inge Løntoft,
3. Sønderbro trop,
Sønderbro,
Det Danske Pige-
spejderkorps

Vi spør Inge hvor længe hun har været spejder.

Jeg har været spejder i 5 år.

Har du været med og fejret tenkedagen hvert år?

— Vi skal i år som i de foregående år fejre tenkedagen med hele divisionen. Til tenkedagsmødet skal vi synge spejdersange fra mange lande. En af vore tropsførere læser et stykke af Baden-Powell. Alle verdens flag lægges i en rundkreds om Dannebrog og verdenspigespejderflaget. Hver spejder får udleveret et lys, og en efter en går de ind til midten og tænder et lys for det land, hun tænker mest på. Vi synger verdenspigespejdersangen, og hver spejder betaler ti øre for hvert år, hun har været spejder. Vi slutter aftenen med at synge en aftensang og tapto.

— Kjenner du noen speiderpiker i andre land? Er det spesielt dem tankene går til når dere har et minutt stillhet under tenkedagsfesten?

— Da jeg med min trop har besøgt pigespejdere i Tyskland, Schweiz, Lichtenstein, og nu i sommer Storbritannien, kender jeg mange udenlandske pigespejdere og har haft nært samarbejde med disse. Tanken går både til disse kammerater, men også til den ene, jeg særlig er kommet i kontakt med. Også til de kammerater i fremmede lande, som jeg måske engang træffer.

— Hvis du kunne få oppfylt et ønske for hele speidersaken, altså noe som kunne få betydning for alle speidere rundt om i hele verden — hva skulle det da være?

— Jeg har flere ønsker, jeg kunne tænke mig at få oppfylt, og som jeg mener ville gavne hele spejderbevægelsen i verden. Men jeg tror, at nogle ville være umulige at gjennomføre, men her er et par eksempler:

1) En stor verdensspejderlejr, hvor man havde lejlighed til at møde spejdere fra alle lande. Se hvordan de ligger i lejr og indordner sig under primitive forhold, høre om deres folkeskikke og hvorledes det daglige liv går for dem.

2) At man i hvert land lærte mere om sine spejderkamerater rundt om i verden. I det hele taget mere internationalt samarbejde mellem spejderne.

— Hvis du ble valgt inn i en komité — de ville nettopp ha en speiderpike på din alder i komitéen — og denne komitéen skulle komme med forslag til Verdenskomitéen om en ny speiderpike-uniform, felles for alle speiderpiker i verden, hvordan ville ditt forslag bli?

— Angående en uniform, fælles for alle spejderpiger i verden, mener jeg, at dette ikke nogensinde kan blive gennemført, da klimaer er så forskelligt, at spejderne i Syden må have en lettere uniform end vi her i Norden. Jeg vil alligevel give en udtalelse til en uniform, som vil være praktisk og god:

En lysegrå skjortebluse, en mørkeblå jakke og nederdel, mørkeblåt slips, mørkeblå skråhue (båtlue), brune sko og strømper, brunt læderbælte.

— Tror du at det har noen betydning for oss her i vårt land at speiderarbeidet er internasjonalt? Har det noe å bety for den enkelte speider?

— Jeg tror, at det har en meget stor betydning, at spejderarbeidet er internasjonalt præget, fordi den generation, som vokser op nu, lærer gennem spejderarbeidet, at alle mennesker er medmennesker, enten de er hvide, sorte, røde eller gule. De mennesker, som har lært det, vil prøve at beskytte verdensfreden. Internasjonalt samarbejde har også en betydning for hver spejder. Som dette samarbejde bliver mere og mere udbredt, vil hun føle sig mere som verdensborger, og det vil hjælpe hende, når hun søger ud over grænserne for at søge mere viden. Hun vil i mange byer verden over nemt komme i kontakt med jævnaldrende spejderkamerater.

Dette er

Carita Lundqvist

i helsingforskåren Wiborgs scoutflickor i Finlands svenska flickscoutförbund. Hon har hängt med aktivt i över fyra år och också hunnit med att vara patrulledare innan hon senast i höst som fyllt 16 år flytt de över till senioravdelingen.

— Har du varit med om att fira tänkedagen varje år? frågar vi med en menande blick på de fyra årsstjärnorna som pryder hennes vänstra ficklock på scoutdräkten.

— Javisst, och bäst minns jag fjolårets "radioutsändning", då vi hade en låtsradio på estraden och det brokiga programmet från alla världsdelar följde slag i slag. Det var patrullerna som i tur och ordning uppträdde som sjungande cowboys — eller heter det cowgirls? — det var "utsändning" från Our Ark och från Frankrike, och så till sist kom ett program från Vårt Chalet. Då tog vi fram vårt miniatyrchalet, som sågats ut i plywood i form av en stor sparbössa, och där la alla in sina tänkedagsplanter och -sedlar genom skorstenen, medan den inmonterade speldosan spelade "Högt uppe ibland bergen..." Ett annat år sålde seniorerna flygande mattor, och då reste vi världen runt på dem. En gång kom vår unionschef Helvi Sipilä på besök till vår tänkedagsfest, och hon fick gissa vilka länder de olika patrullerna representerade en svår uppgift som hon i alla fall klarade tack vare att vi hade de olika nationernas flaggor i miniatyr.

Hur vi skall fira tänkedagen denna gång, det har ennu inte slagits fast av kårledarna, men ett eller annat internationellt program kommer vi väl att uppföra kvällen den 22 februari såsom alla tidigare år. Då tänder vi också levande ljus och låter tankarna gå till scoutvänner hemma och utomlands.

— Själv har jag ingen scoutvän i något annat land, men många i vår kår brevväxlar med andra flickscouter i de nordiska länderna, i USA, Frankrike, Tyskland, Schweiz och t. o. m. Brasilien. Kåren har en "vänskapskår" i Colchester, eller egentligen är det en hel "division", och till dem brukar vi sända någon bok eller adress inför 22 februari och så får vi bilder m. m. från dem.

— Att önska någonting för alla flickscouter i världen... nej, det är en så svår fråga att jag inte kan svara så där med detsamma. Men får jag fantisera — det kan man väl när det gäller en önskan? Ja, då skulle det vara ännu större kontakt länderna emellan. Tänk om man t. ex. kunde bjuda alla världens $3\frac{1}{2}$ milj. flickscouter på ett gemensamt läger här i Norden och alla skulle dansa långdans och ta varann' i hand — $3\frac{1}{2}$ milj. ggr. $1\frac{1}{2}$ meter, det skulle bli en ring som var 5.250 km. i omkrets, tänk er. — Vi kunde nästan dansa runt hele Skandinavien då.

— Som medlem i dräktkommittén skulle jag föreslå en scoutdräkt med skild kjol, mittmellan veckad och klockad, och skild ficklös blus, tunnare för sommaren och varmare länder och något varmare för vinterbruk i de kallare länderna. Alla skulle ha likadan solgul halsduk med grön treklöver på den trekantade snibben. Inga fickor på blusarna, men scoutbelte förstås. Och något litet igenkänningsstecken för olika nationaliteter, en flagga t. ex. På huvudet ett "knäckebröd", dvs. scouthatt av den gamla klassiska typen, för jag är anhängare av den, fast vi har

båtmössor i Finland. Ledarna kan ju sedan ha en huvudbonad som bestäms i en kommitté för de äldre...

— Om det har en betydelse at scoutingen är internationell? Jodå, en mycket stor betydelse, vem vet om inte den största, för när vi alla har samme ideal att leva för går det t. ex. också så lätt få kontakt med andre scouter oberoende av andra skillnader. Det har jag själv fått erfara när jag i somras kom hem från resa till England tillsammans med min tvillingsyster och en grupp skolungdommar. I Danmark på färjan hörde vi en grupp tyska scouter spela en bekant melodi. När vi upplyste dem att den var findlandsk och at vi också var scouter, min syster och jag, blev vi genast goda vänner och de berättade att de just var på väg til Finland för att se Lappland och fjällen. Trots att de inte kunde engelska och vi inte talade tyska, var kontakten genast knuten, för vi var ju scouter allesamman.

Den här glade flickscouten med snötrollet Humpe - Dumpe heter

Barbro Rask.

När bilden togs var hon patrulledare i Wallinum I i Stockholms 1:a flickscoutdistrikt i Sveriges Flickors Scoutförbund, men nu har hon hunnit fylla 16 år och har blivit utnämnd till ledarscout. Hon har varit scout i fyra år.

— Barbro, har du varit med om att fira Thinking Day varje år? — Nej, inte första året, men sen kommer jag ihåg en gång, när vi tågade med facklor på en väg med snötyngda granar till en blindskola, som har en kår i vårt distrikt. Där samlades vi sedan på gårdsplanen och la våra facklor i ett stort bål och lämnade våra hopsamlade tioöringar till distriktsledaren. Sedan hade vi internationell frågesport inne i skolans gymnastiksal och sjöng internationella sånger. Det mest spännande var, att det var en scoutledare från Hongkong med och en från Norge och en från Holland.

— Hur ska kåren fira Thinking Day i år? — I Stockholm har alla skolor sportlov just den veckan, det blir så nästan varje år, och då är väldigt många bortresta. Därför brukar alla kårerna i Stockholm fira dagen tillsammans, och vi brukar ha fackeltåg till någon skola, där vi

(fortsattes side 14)

I de gode gamle dage...

Alix Liddell

Forerindring

De fleste af jer har nok i jeres spejdetid mødt en af „de gamle“ i korpsset, måske en af de smukt hvidhårede og højt op i årene endnu friske og still-going-strong-førere, eller nogle af dem, der af år ikke er så gamle, men som alligevel har været spejdere fra den tid, da spejderne gik med stave og uden at blinke klarede de vanskeligste ting og aldrig blev slået ud. — Når I træffer dem og hører dem fortælle, har I vist også mærket, at de med begge ben i nutiden samtidig har givet jer fortiden som noget frisk og levende; — ligesom de i sin tid så elskede omvandrende skjalde formår disse førere at gøre fortiden nutidig, de evner at få os „nye“ til at føle, at vi ikke er løsrevne brikker i et puslespil, men at vi har en plads i det, og at vi først gennem deres fortællingen får vores lille brik på plads, så billedet bliver en helhed, og meningen med billedet bliver klart for os.

En af disse „gamle“ (men endnu ikke hvidhårede) er *Alix Liddell*, som ganske vist ikke er i vort korps, men spejder som vi i Verdensforbundet (WAGGS). Hun vil i de følgende måneder fortælle jer om de gode, gamle dage, som hun har oplevet. — Men hvem er hun da? vil I jo nok spørge. — Ja, det vil I som sagt kunne læse jer til af hendes beretning: en af de uforfædtede, der i mere end 30 år har fundet, at det at være spejder åbner en rig og herlig verden for os alle.

Alix er datter af en af pionererne i det engelske pigespejderkorps, Mrs. Rose Mark Kerr, som bl. a. var international kommitteret og redaktør af det internationale spejderblad *The Council Fire* (som Alix nu selv er redaktør for). Alix er desuden mor til 2 piger, der begge er spejdere — altså 3. generation!

Gennem sin mor har Alix lært Baden-Powell og Lady B.-P. at kende

og mange andre store personligheder. Hun har fået interesse for og kærlighed til spejderbevægelsen. For hende er det at være spejder ikke begrænset af en nations snævre grænser; er man spejder, er man ven med hele verden.

Når I har læst, hvad Alix skriver, vil I vide en hel del mere om hende og forstå, at hun er et klogt menneske, et dejligt levende menneske, der forstår at iagttage de ting, hun kommer i berøring med, og selv kan danne sig sine meninger om tingene — og de meninger, hun har, er ikke kedelige! — Hun forstår at krydre sine beretninger med den humor, som er noget meget typisk for hende.

— Og så kan I gennem det følgende sætte jeres „brik“ ind i dette puslespil, og I vil finde, at den passer fint ind i mønstret, — Alix Liddells beretning fortæller om en verden uden for Danmark, mønstret bliver mere broget og interessantere at betragte og danner en større helhed lagt i fortsættelse af det hjemlige puslespil.

Ase

Mrs. Mark Kerr
og Alix
(som ung!)

I DE GODE GAMLE DAGE

Alix Liddell.

Kap. 1.

Min første spejderlejr

(med tilladelse fra *The Guide*)

I har sikkert alle set et tilbageblik på film. En gammel dame sidder f. eks. foran kaminen — hun er rynket, har hvidt hår og en kyse med kniplinger — så bliver billedet utydeligt, bliver skarpt igen, og man ser en lille pige med rottehaler sidde i de samme omgivelser. — Historien begynder her og fortsætter, til man er tilbage hos den gamle dame.

Jeg var hædersgæst ved et spejder-

stævne for ikke ret længe siden. Da jeg talte ved afslutningen, lagde jeg mærke til en lille spejder på vel en 12 år, hun sad i forreste række i kredsen omkring lejrbalet og så på mig med store, runde øjne. En værdig, midaldrende dame, som gav udtryk for mange højtidelige meninger. Så blev billedet utydeligt og blev skarpt igen, og jeg så mig selv som en lille tyk 12 års pige, der skulle afsted på sin første spejderlejr for mere end 30 år siden.

En divisionschef fra London, som jeg næsten ikke kendte, kom for at hente mig. Hun var et sødt menneske, hvidhåret og med en blid røst. Jeg var frygtelig genert og vanvittig spændt. Klædt i en blåsort uniform med mine korte kraftige ben lukket ind i sorte uldstromper, som aldrig helt havde held til at nå mine unævnelige, med min kæmpemæssige filthæt klasket ned over min lange tykke fletning — stod jeg der på dørtrinnet og holdt krampagtigt fast på en stor, hvid emaljespand. Jeg var flø over denne spand. Jeg syntes ikke rigtigt, at denne passede til „at være pioner i vildniset“ — men „spand“ stod der på listen over, hvad vi skulle medbringe, og denne tingest havde man forsynet mig med hjemmefra, så det kunne ikke være anderledes. Jeg sagde nej til at skille mig af med den bare for et øjeblik og modstod alle forsøg på at anbringe den i bagagevognen. Sæt den blev borte? (En hvid emaljespand var temmelig forsvarsløs i en bagagevogn.) Uden den fik jeg måske ikke lov til at komme ind i Paradis. Derfor sad jeg på hele rejsen og klemte den ind til mig, og mit skinnende røde ansigt glødede op over kanten. Jeg indså vagt, at den hvidhårede divisionschef og den lille buttede spejder måtte være et mærkeligt skue for vore medrejsende, men jeg klyngede mig desperat til min drøm om lejren — og til min spand.

Den lejr, jeg var med i, var stor for den tid, og vi var delt i to grupper — „Marken“ og „Plantagen“. — Min divisionschef forsvandt ind i hu-

St. Margarets School guides paa Hatfield House 1921

set, og jeg blev sat af ved „Marken“ og stod ganske alene ansigt til ansigt med en mærkelig ny verden, for jeg havde ikke mødt nogen af de andre spejdere før.

Vi sov 8 i et klokkeformet telt, men en nat blev der uro og to til blev smidt ind gennem døren og måtte bore sig ned, som de bedst kunne. Det var bælghmørkt og øsende regn, og vi lå så klemte, at jeg blidt blev skubbet udad, til jeg lå med hovedet udenfor kanten, så regndråberne plaskede ned i hovedet på mig. Jeg kunne godt lide det sådan. Det var rigtig „at tage tingene i stiv arm“.

Dengang var lejrudstyret meget mindre indviklet end i dag. Vi havde f. eks. ikke det mas med at anbringe kilometervis af sækkelærred. Vaskpladsen bestod simpelthen af en planke, der var sat op, med et udvalg af spande og fade, uden for hvert patruljetelt. Det forventedes, at man skulle klæde sig af til bæltestedet og pose koldt vand over sig hver morgen, når man stod op. Spejderne i min patrulje var alle fra den samme trop. De var ældre end jeg og kunne ikke drømme om at gøre morgentoilette på denne primitive måde. Det kunne jeg for den sags skyld heller ikke! Men der havde jeg gjort

regning uden min patruljefører — en viljestærk person — som beordrede mig til „at vise et godt eksempel“. Så hver morgen dukkede hun op på et usandsynlig tidligt tidspunkt og jog mig ud i den kuldedirrende morgen, mens mine medbeboere i teltet lå varme og fnisende i deres tæpper. Spanden blev årsag til endnu større forlegenhed.

Vi havde heller ikke fine fornemmelser med hensyn til trine. En spejderstav snoret fast til to tværliggende stave blev sat op over en rende, og udenom var der sat grønne laurbærgrene, hvis blade var tilbøjelige til at visne og krolle sammen hen imod slutningen af de 14 dage. — Den besnøring! — Ja, man passede sandelig godt på, at den var stærk, så gjorde det ikke så meget, om den ikke var elegant, for at undgå et pludseligt og uværdigt fald ned i — men lad os ikke dvæle ved dette pinlige emne.

En dag blev jeg sat til at skure gryden, som var blevet brugt til at koge havregrød i. Den var brændt på, og jeg blev stillet over for en tyk, mørkebrun, klæbrig masse. Da jeg var for genert eller for dum til at bede om noget hjælpemiddel (resten af patruljen var forsvundet), gik jeg løs på gryden med mine bare næver, og

nogle timer senere opdagede min kære gamle rejsekammerat mig, indsmurt i brændt grød fra top til tå, men stadig uforfærdet og lykkelig.

Lejren foretog alt til lyden af signalhorn. Den spejder, som spillede horn, hed Bessie, og hun sov i mit telt. En morgen syntes hun, at det kunne være hygsomt med en time til i posen, så hun ville ikke stå op og blæse reveille. Lejrlederen, som var fuldt påklædt i hvid silkeskjorte og grøn opsmækket hat, kommanderede og tryglede Bessie, men resultatet var blot et søvnigt grynt: „Bed Eddie om at gøre det. Hun sagde, at hun gerne ville en morgen.“ Lejrlederen tog den i strakt karriere hen til Eddie, som sov i „Plantagen“. Lidt efter vendte hun tilbage, fordi Eddie havde vist sig ligeså modstræbende. Resten af os nød fuldtud den tanke, at ikke een af førerne kunne spille på horn, og at de var ved at blive meget varme og bekymrede. Men omsider stod vi op til skingre fløjtesignaler. Jeg ved ikke, hvad der sidenhen blev sagt til Bessie, men hun truttede med den største velvilje i resten af lejren.

Vi havde en strålende dag i „Marken“. Lejren blev delt i tre hold. Det første lagde en sporing, nr. 2 var os, og vi fulgte den og lagde falske spor for at vildlede det 3. hold, som skulle prøve at nå os og slutte sig til hold 1. Jeg tror, det var meningen, at vi skulle være indianere, men de nærmere enkeltheder i legen gik over mit hoved. Vi opførte os sandelig ikke som indianere, der sneg sig gennem krattet, for jeg husker, at vi travede af sted på en vej og sang højt nogle nye ord, vi lige havde opfundet til en gammel melodi.

Lige netop nu blev der slået alarm, „fjenden“ havde med usædvanlig kløgt opsporet os. Vor fører gav os ordre til at sprede os og skjule os. Jeg adlød med en sådan fart, at jeg ikke fik hørt modordren, som lød: „løb for livet“. Ak! „fjenden“ opdagede min slet skjulte skikkelse i en grøft, og efter at have taget et af de 5 stykker snor fra mit bælte forlod

hun mig såret ved vejsiden — ikke nogen særlig human handle måde — og forsvandt.

Der var ikke en sjæl i nærheden, og jeg havde ingen anelse om, hvad jeg skulle gøre. Sporene var blevet odelagt af den nederdrægtige fjende, og det var lykkedes mig at blive borte. Adskillige timer senere stødte jeg, snarere ved et tilfælde end ved at bruge min forstand, på den gård, hvor de andre sad nok så hyggeligt og spiste deres madpakke, efter at legen forlængst var hørt op.

Jeg kan stadig huske deres forbløffede ansigter, da jeg ret fornojet med mig selv kom hen til dem. De havde fuldstændig glemt, at jeg eksisterede, og selv førerne havde glemt mig.

Lejrteknikken er i sandhed blevet bedre siden de gode gamle dage, da alle — førere såvel som spejdere — gjorde deres erfaringer gennem egne fejltagelser, men jeg undrer mig sommetider over, om lejrlivet ikke er blevet for civiliseret. Vi lærte gennem vor egen erfaring dengang, og ikke gennem andres. Vi var sejge. Jo mere ubekvemt det hele var, jo mere mærkede vi, at vi levede livet. (Jeg plejede at sove på gulvet hjemme for at hårdere mig, når jeg forberedte lejr-sæsonen).

Spejdere plejede at trave 20 km eller mere med kærre, og de bar *hele* deres udstyr til lejren, d. v. s., at man kunne kun tage med, hvad der var absolut nødvendigt. Jeg var himmelfalden, første gang jeg mødte en fører, der medbragte materiale til lejrarbejdet hjemmefra (det gør mange englændere nutildags). Noget andet, der var forskelligt, var, at vi tilbragte det meste af tiden uden for lejrpladsen. Senere, da jeg blev fører, blev jeg klar over, at spejderne kunne lide at være hele tiden på lejrpladsen. I en lejr, kan jeg huske, foreslog vi førere, at alle skulle drage af sted patruljevis og være væk hele dagen. PF blev ved med at komme med udflugter, indtil vi naaede den sidste dag, så slog føreren i bordet: „I har vær's'go' at gå væk fra lejr-

pladsen, om I så kun går over på den anden side af hegnet!“ Skumlende drog de af sted, og ikke een vendte tilbage for kl. 5, og alle havde haft de vidunderligste oplevelser og kunne lide at få at vide, hvorfor de aldrig havde gjort det for.

Det er det bedste ved spejd at drage af sted patruljevis ud mod eventyret — og alle mulige bitte små ting lagt sammen skaber eventyret. Dette er en af PF's vigtigste opgaver. I skal ikke bare sidde med hænderne i skødet og vente på, at jeres tropsfører trækker eller skubber jer igang. Læs „Scouting for Boys“, få fat i et kort og kompas og DRAG UD!

★ ★ ★

POSTBOX

Tak for alle hilsener og for jeres interesse i året, der gik; men den skal blive endnu større i årene, der kommer, når vi nu har opdaget, at brevveksling med andre lande er et meget vigtigt led i spejderarbejdet. Nu kan I komme i forbindelse med Japan, de har svaret, at de er meget interesseret i Danmark. Her ligger adresser fra Zululand, de er meget unge, men jeg tænker, de passer til 12—14 år her i landet. Hvorfor ikke Amerika, det er da et pænt stort land; dér har jeg både enkelte adresser og tropsvis; det er et godt vinterarbejde, navnlig også for seniorer. Der er disse amerikanske seniorer, der kommer hertil i 1957, der gerne vil begynde korrespondance, — skriv blot til mig.

Godt postbox-år ønsker

Fromse

Patruljen og naturen

Da jeg en månelys aften sidste efterår var på vej ned mod en af stationerne i Københavns omegn, fangedes mit øre af en susen i luften. Uvilkårligt så jeg tilvejs, og ret over mit hoved tegnede sig flugtbilledet af fire vilde svaners lysende kroppe mod den klare vinterhimmel. Med strakte halse og rolige, kraftige vingeslag holdt de kursen fra Øresund mod Lyngby sø.

Det fik mig til at tænke på, at det i dag jævnligt falder i ens lod at se vilde svaner, mens det for ca. 25 år siden var en stor sjældenhed. Dengang fremviste man ved naturfredningsforedragene rundt om i landet et lysbillede af det „sidste“ vilde svanepar, der da rugede ved en af søerne i Dyrehaven. Siden da har en totalfredning (fredningen gennemført 1926) af de vilde svaner bevirket, at disse er taget betydeligt til i antal, så at vi igen kan glæde os over at se disse stolte fugle i det danske landskab.

Imidlertid må vi være klare over, at de fugle, vi i daglig tale omfatter med begrebet „vilde sva-

ner“, i virkeligheden er flere arter, af hvilke jeg her vil omtale „knopsvanen“ og „sangsvanen“. Af disse er knopsvanen langt den almindeligste i Danmark, idet den forekommer ret jævnlgt som ynglefugl på „Øerne“ og i Syd- og Midtjylland. Sangsvanen derimod ruger ikke i Danmark, men kommer her på gennemrejse og som vintergæst.

Knopsvanen er Danmarks største fugl. Karakteristisk for fuglen er dens lange hals og de korte ben. Fjerdragten er helt hvid, næbbet orange farvet med en sort knude ved grunden, svømmefodderne sorte. Ser man knopsvanen på land, bevæger den sig tungt og vraltende, men i det øjeblik den ligger på vandet, eller den kommer i luften, forsvinder dette indtryk, og vi har den majestætiske fugl for øje. Det er et imponerende syn at se en svaneflok lette fra havet. Jeg så sidste forår en flok på ca. 60 lette på een gang. Vandoverfladen piskes næsten til skum, idet fuglene samtidig med vingeslagene løber hen ad vandets overflade, indtil de har fået så megen luft under vingerne, at disse kan bære dem.

Som yngleplads foretrækker knopsvanen søer

og moser omgrænset med rørskov eller med rørholme. Reden er en ophobning af siv og rør, og I ved sikkert alle, at ungernes første dragt er grå og næbbet sort. Først senere bliver fjerdragten og næbbet lig de voksnes. Svanerne er noget despotiske. De tåler ikke andre svaneepar og helst heller ikke ænder og gæs i deres nærhed. Når yngletiden er overstået og ungerne vokset til, trækker fuglene ud til kysterne, og her har vi lejlighed til at se dem i større og mindre flokke.

Sangsvanen er på størrelse med knopsvanen, men til forskel fra knopsvanen er sangsvanens næb citrongult med sort spids. Som ynglefugl

hører sangsvanen hjemme i det nordlige Skandinavien, men kommer til de danske kyster på træk i vintermånederne. Når sangsvanen flyver, hører man intet vingesus i luften, allerhøjest en ganske svag brusen; til gengæld lader den af og til sin metalklingende stemme lyde. Fra knopsvanen hører man kraftigt vingesus, men ingen stemme; den er nemlig stum.

I vintertiden kan man se flokke bestående både af knopsvaner og sangsvaner. Bliver vinteren meget hård, trækker en del af dem bort, mens andre fører en streng kamp for livet ved vågerne i isen.

Mulle

(fortsat fra side 9)

sedan fortsætter med lekar och sånger. Till sist brukar vi ägna våra tankar åt flickscouter i andre länder. I år blir det säkert ungefär likadant. Men för att alla i vår kår ska få vara med om Thinking Day — för det är ju då man börjar förstå och tänka på att scouting är internationellt — brukar vi ha ett internationellt program sista kårmeetingen före sportlovet. Då brukar vi ha en tävling av något slag. Jag minns vilken snöstorm det var förra året, när man sprang omkring på gatorna mellan Epa och biografen Lyran och Eastmaninstitutet för att leta reda på en lämplig dräkt till den flickscout, som man hoppades var från Frankrike, åtminstone att döma av flagga och skiffer, som man fått i en blåsig portgång. Den flaggan och scoutdräkten glömmar man nog aldrig. Väl hemma igen i den lugna och varma kårlokalen samlades patrullerna. Den internationella fanan hängde vackert draperad på en vägg, ljus lyste i treklöverstakar och en stor världskarta bredde ut sig på bordet de stod på. En ledare sa några ord och varje patrull lämnade sina slantar.

— Känner du några flickscouter i andre länder? Är det speciellt dem tankarna går till när ni har en minuts stillhet under festen på Thinking Day? — I somras var jag i England på skolutbyte, och då lärde jag känna några engelska flickscouter. Det är på dem jag tänker, men också på alla andra scouter, som jag vet finns runt om i världen.

— Om du finge önska dig något, något som kunde få betydelse för alla scouter runt om i världen — vad skulle det vara? — Jag skulle önska att det vore lättare för oss flickscouter i olika länder att träffas. Att det funnes flera tillfällen, då vi kunde fara till varandra.

— Om du satt i en dräktkommitté, som skulle bestämma om en ny scoutdräkt för hela världen, vad skulle du föreslå? — Jag skulle vilja föreslå en förenkling av grad-

beteckningarna. Det är inte det, som är det viktiga. Uniformen skulle för övrigt vara praktisk och lättskött i trevligt tyg.

— Har det något att betyda för oss i vårt land att scoutarbetet är internationellt? Betyder det något för varje enskild flickscout? — Javisst, för bådadera. Tänk bara så lätt det är att prata med en utlänning, som man intet känner, om man vet, att hon är scout. Då gör det ingenting om språkkunskaperna är svaga. Man har så mycket gemensamt, även om man aldrig sett varandra förut och blir så lätt goda vänner. Man börjar med brevväxling när man är liten, och sen kanske man kan fara och hälsa på varandra.

Her presenterer vi

„GRÆS“

for jer (navnet kommer af, at hun som lille på sin første lejr ustandselig ville øse græs på bålet). Hun er spejder i 2. trop, 13. københavnske division, KFUK-spejderne i Danmark.

— Hvor længe har du været spejder?

— 8 år, men de tre første var som grønsmutte.

— Har du været med til at fejre tænkedag hvert år?

— Ja, det mener jeg — men det er svært at huske de forskellige år ud fra hinanden — festerne bliver jo efterhånden noget traditionsbundne: optræden fra forskellige lande o. s. v. Jeg husker f. eks. tydeligt for et par år siden, at en patrulje opførte „Spejderliv i fortid og fremtid“

med stenalder spejderpiger i snavsede lammeskind (sengeforliggere) med en tyggegummignaskende patruljefører bagefter. Og en anden patrulje optrådte elegant indhyllet i originale indiske sarier med det resultat, at de måtte bevæge sig hoppende med samlede ben.

— Hvordan skal din trop fejre den i år?

— Det er blevet bestemt, at hver patrulje skal klæde en dukke på med spejderuniform fra et fremmed land. For tænkedags-femogtyveøren-får spejderne hver et nummer, og tilsidst trækkes der lod om dukkerne. Desuden skal hver patrulje fortælle om det land, hvorfra deres dukke kommer.

— Kender du nogen spejderpiger i andre lande? Er det specielt dem — eller den ene — som tankerne går til, når I har et minuts stilhed under tænkedagsfesten?

— Ja, jeg kender da en i Sverige, men jeg synes nu, at man uvilkårligt tænker mere på spejderne i de fjerne lande end dem lige ovre på den anden side af Sundet. Jeg kommer i hvert fald altid let til at tænke på inderne, fordi jeg på landslejrén sidst besøgte „missionshjørnet“ og dér fik fortalt om inderne og så deres nydelige uniform.

— Hvis du kunne få opfyldt et ønske for hele spejdersagen, altså noget, som kunne få betydning for alle spejdere rundt om i hele verden — hvad skulle det så være?

— Jeg kunne vel nok tænke mig, at der engang blev afholdt en verdensjamboree — sådan som drengene har det. Der står jo i vores håndbog, at der var en i 1939, så er det ikke snart på tide, at der bliver arrangeret en igen?

— Hvis du blev valgt ind i en komité — de ville netop have en spejderpige på din alder i den komité — og denne komité skulle komme med forslag til Verdenskomitéén om en ny spejderpigeuniform fælles for alle spejderpiger i hele verden, — hvordan ville dit forslag blive?

— Jeg synes, det ville være synd at kræve samme uniform for alle spejdere i verden. Man kan da ikke forlange, at en grønlænder og en afrikaner — eller bare en skandinaver og en italiener — skal bære den samme uniform, og desuden skal man efter min mening ikke ødelægge, men snarere bevare det, der er karakteristisk og særpræget for et land. Og hvor ville det være kedeligt, hvis der nu blev arrangeret en jamboree, og at vi så allesammen så ens ud!

— Tror du, at det har nogen betydning for os her i vort land, at spejderarbejdet er internationalt? Har det noget at betyde for den enkelte spejder?

— Ja, absolut, jeg synes, at noget af det bedste ved spejderarbejdet er alle de gode rejsemuligheder og muligheder for udveksling af spejdere landene imellem.

DE 10 FØRSTE PATRULJER

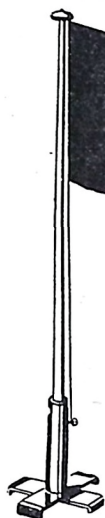
som skriver til korpskontoret efter Unesco-mærkater, får en farverig og meget fin plakat-serie på fire plakater til ophængning i patrulj-lokalet!

Hæng i, alle I Bambier, Solstråler, Falke, Myrer og Slørhaler:

HVEM KOMMER FØRST

?

Red.

Inter- national Pigespejder- dag

22. FEBRUAR 1956

★

Verdensflag på stang, 17 cm...	3,65
Nordiske flag på stang	3,00
Cykelflag m. verdensemblem...	1,75
Hjælpefondsmærkat m. Ver- densemblem, pr. stk.	0,10
Oblater, de nordiske flag, pr. æske	0,50
Oblater, blandede flag, mange forskellige	0,50
International pigespejdernål ...	2,25
Gavenål	0,50

Send din penneveninde en hilsen
med en dansk Spejder-påklædningsdukke
til Thinking-day.

Der er 2 forskellige ark:

Mette har uniform, frakke, skidragt, hat,
hue og tværsæk.

Marianne har lejrskittel, shorts, forklæde,
hue, pyjamas, spand og vandfad.

Pris pr. ark

0,65

Skal du have ny frakke?

Depotet har den idelle

skole-, sports- og spejderfrakke

i marineblå kamgarnsgabardine med
stærkt silkefoer,

str. 8-10-12 år

124,00—128,00—132,00

str. 14-16 år

142,00—149,00

str. 40-42

155,50—160,50

str. 44-46

165,50—170,50

På kolde dage er det rart med et *ekstra-*
foer, der kan knappes i.

I str. 8-16 år leveres det i teddybear

til

47,50—62,50

eller i ternet uld

31,75—35,75

I str. 40-46 leveres det i ternet uld

med eller uden ærmer.

Pris med ærmer

56,00

Pris uden ærmer

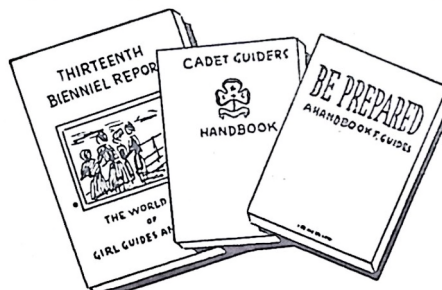
37,50

Bøger

Bogen om B.-P. (Reynolds)	6,50
Eventyret om B.-P. (E. Th. Bjørn)	5,75
B.-P.'s spejderbog (Baden-Powell)	3,75
På ridderfærd (Baden-Powell)	7,50
Pjece om „Pigespejdernes internationale Kammeratskab“	0,25

Udenlandske bøger

„Be prepared“, den engelske pigespejder- håndbog	5,75
Cadet Guiders Handbook	3,75
The Wolf that never sleeps, om B.-P. ...	4,00
„Biennial Report“ m. oplysninger om spejderarbejde fra alle lande	3,50

„Annual Pictorial“ m. billeder af spejder- liv fra mange lande	1,75
Glossary — spejderglosser på alle sprog...	3,00
Painting Book m. tegninger og oplysning- er om pigespejderuniformer og -cm- blemer fra hele verden	3,50
The World Song, tekst og noder	2,00

Førerfrakke

i ekstra fin og kraftig, helulden kamgarnsgabar-
dine og med det bedste indlæg, har vi nu en
frakke, der i snit og pasform vil tiltale enhver.
Frakken fås kun i voksenstørrelse og koster
str. 40-46

260,00

Nyhed!

Ørevarmere

i mørkeblåt filt, svarende til skråhuen, som de
bæres sammen med. — Form selv kanten, så
ørevarmerne sidder tæt til hovedet.
Modellen er både varm og klædelig!

Pris

2,25

★

Husk, ved køb på depotet skal der forevises
rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 30. januar